

Nr. 16 af 15 ærede Medlemmer. Det gaar ud paa at nedsætte Minimum af Mulkten for Lovens Overtrædelse fra 20 Rd. til 10 Rd. og i Forbindelse dermed at indføre den Begrænsning, at Bøden ikke i noget Tilfælde maa overstige Papirets Værdi i Handel og Bandel. Dette Forslag hidrører jo, som det vil være bekendt, oprindelig fra Mindretallet i Udvalget. Udvalget i sin Helhed har imidlertid ikke fundet særlig Betænkelse ved at slutte sig til det. Dels maa man erkjende, hvad Nedsættelsen af Bødens Minimum angaar, at det maa siges at være naturligt, naar man har nedsat det oprindeligt i Lovforslaget foreslaaede Bødebøls fra det 50dobbelte til det 25dobbelte; da ogsaa at nedsætte Bødens Minimum fra 20 Rd. til det Halve, altsaa til 10 Rd.; dels har man, hvad Tilføningen angaar, om at Bøden i intet Tilfælde maa overstige Papirets Værdi i Handel og Bandel, ment, at man saa meget mindre kunde have nogen Betænkelse ved i det Stykke at slutte sig til Mindretallet, som det vistnok tør antages, at det vil blive ganske overordentlig sjældent, at noget Saadant skulde blive Tilfældet, at den lovbestemte Bøde kom til at overstige Papirets Værdi i Handel og Bandel. Der er endelig blandt de Forslag, som jeg tillader mig at betragte som mindre væsentlige, endnu et, som er stillet af Udvalgets Mindretal, og som jeg ikke har omtalt, det er det, som findes under Nr. 8, og som gaaer ud paa at udelade den nye Paragraf, § 3, som blev vedtagen ved 2den Behandling, om Interimsbevissers Stempelpligt. Det vil maasse erindres, at jeg begrundede Udvalgets Endringsforslag om at optage en Bestemmelse desangaaende væsentlig derpaa, at det maatte anses for at være ubilligt, om man ikke vilde lade det komme Thændehaverne af Interimsbevissers tilgode, at de vare komne i Besiddelse af disse, forinden Loven trådte i Kraft, naar der i sin Tid bliver Spørgsmaal om Stempelpligt for de Obligationer, de maasse faae i Stedet for Interimsbevisserne, at det

med andre Ord ikke syntes foreneligt med Lovens Tanke, nemlig at man ikke vil give den tilbagevirkende Kraft, hvis man vilde lade en Erhverver af en Obligation, lydende f. Ex. paa 1000 Rd., blive pligtig til at betale Afgift af det hele Beløb, uagtet han, forinden Loven trådte i Kraft, havde erhvervet Interimsbevis maasse for $\frac{1}{10}$ af denne Sum. Det ærede Mindretal, som ved 2den Behandling ikke havde sluttet sig til Flertallet, hvad dette Forslag om Interimsbevissers angaar, har nu, som det vil ses, væsentlig nærmet sig til Flertallet, idet han forsaavidt vil beholde Udvalgets Flertals Forslag i dette Punkt. Derimod har han ment, at Forslaget skulde indskrænkes til at angaa de Interimsbevissers, som maatte være her i Landet, forinden Loven træder i Kraft, eller rettere inden den 1ste Mai, hvortil han ikke mener, at der skulde gives en særlig Regel med Hensyn til senere hen i Landet indkomne Interimsbevissers. Egesom Udvalgets Flertal ikke har kunnet være Andet end tilfreds med, at Mindretallet saaledes har nærmet sig til Flertallet i Henseende til Interimsbevissers og navnlig i Henseende til Erkjendelse af Nødvendigheden af at afsætte Interimsbevissers en særlig Omtale, saaledes har det ogsaa kun kunnet være tilfredsstillende for Flertallet, at det ærede Mindretal ved at stille sit Forslag maa antages at have erkendt, at de Betænkelse og Tvivl, som han ved Sagens 2den Behandling havde fremført mod Udvalgets Forslag angaaende Interimsbevissers, i alt Fald ikke ere holdbare. Det ærede Mindretal maa nemlig ved dette sit Forslag have erkendt, at det virkelig lader sig gjøre ved Udsættelsen af Stempelafgiften af Obligationer i sin Tid at faae bragt i Beregning det, som tidligere maatte være ydet i Afgift for Interimsbevissers. Dermed har det ærede Mindretal i Virkeligheden berøvet sine Endringer den Vægt, som man tidligere maasse har været tilbøielig til at tillægge dem, hvad dette Punkt angaar. Det er jo nemlig klart, at dersom de Interimsbevissers, som en Mand